

РЕШЕНИЕ

№ 1929

гр. София, 16.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.02.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Николова

Вяра Русева

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **20** по описа за **2020** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-чл.228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение от 19.11.2019 г., постановено по н.а.х.дело №14441/2019 г. по описа на Софийски районен съд, СРС, НО, 5-ти състав е потвърдил Наказателно постановление /НП/ № НП-00080 от 11.07.2019 г., издадено от заместник -председателя на Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество /КПКОНПИ/, с което на Г. И. П. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1000 /хиляда/ лева на основание чл.173, ал.1 от Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество /ЗПКОНПИ/ за нарушение на чл.38, ал.1, т.3, вр чл.35, ал.1, т.2, вр § 4, ал.1 от ЗПКОНПИ

В срока и по реда на чл.211,ал.1 от АПК, вр.чл.63, ал.1 от ЗАНН, решението е оспорено от на Г. И. П., с искане да бъде отменено, заедно с потвърденото с него НП. Наведените касационни основания са за нарушение на закона и допуснати съществени процесуални нарушения във връзка с установените по делото обстоятелства-л.348, ал.1, т.1 и т.2 НПК, вр.чл.63, ал.1, изр.2-ро ЗАНН.

В о.с.з. пред Административен съд София-град, касаторът не се явява и не представлява.

Ответникът по касационната жалба се представлява от юрисконсулт К., който оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура, дава становище за неоснователност касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК, вр.чл.63, ал.1, изр.2-ро ЗАНН и тези, за които следи служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, вр.чл.348 и чл.354 от НПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Въззивната инстанция е приела за установено от фактическа страна, че на 01.02.2019 г. е извършена проверка в дирекция "Публичен регистър" на КПКОНПИ на получените и вписаните в регистрационните дневници декларации за имущество и интереси на лицата, които са задължени по ЗПКОНПИ да подават декларации за имущество и интереси по чл. 37, ал. 1, т. т. 1-6, т. 9, т. т. 12-14, във връзка с чл. 35, ал. 1, т. 2 от ЗПКОНПИ в едномесечен срок от встъпването, съответно от освобождаването от длъжност. Св. Я. ушева-Т. установила, че Г. И. П. е освободен от длъжност заместник-кмет на [община], съгласно Заповед № 1508/01.11.2018 г., считано от 05.11.2018 г. В законоустановения едномесечен срок, считано от освобождаването от длъжност, а именно до 05.12.2018 г. включително, лицето не е декларирано пред КПКОНПИ имуществото си по чл. 37, ал. 1, т. т. 1-6, т. 9 от ЗПКОНПИ, с което приела за нарушена разпоредбата на чл. 38, ал. 1, т. 3, във връзка с чл. 35, ал. 1, т. 2 и във връзка с чл. 173, ал. 1 от ЗПКОНПИ.

Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество е узнала за освобождаването от длъжност с писмо вх. № ЦУ 01-14985 от 09.11.2018 г.

Жалбоподателят Г. И. П. е подал след законоустановения срок финална декларация за имущество и интереси - Част I „Имущество“, с вх. № Ф 45/14.01.2019 г.

Извършеното актосъставителят квалифицирал като нарушение на чл.38, ал.1, т.3 , вр чл.35, ал.1, т.2, вр § 4, ал.1 от ЗПКОНПИ, за което съставил АУАН. Актът бил връчен лично на жалбоподателя в деня на съставянето му - 07.02.2019 г. Въз основана АУАН е издадено НП, с което на Г. И. П. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1000 /хиляда/ лева.

За да потвърди НП, СРС обусловил изводи, че то е издадено при спазване на процесуалния и материалния закон. Отхвърлил е и твърдението на жалбоподателя, че извършеното осъществява предпоставките на чл.28 ЗАНН за маловажен случай, като не е изложил собствени мотиви, а директно е възпроизвел доводите на административнонаказващия орган, изложени в депозираните по делото писмени бележки. Не е обсъдил представените още с жалбата до СРС медицински документи-резултати от кръвни изследвания, лист за преглед на пациент, социална оценка на комисия на Д“СП“, епикриза на УМБАЛСМ Пирогов и не е дал аргументиран отговор на възраженията на жалбоподателя за причините за пропускане на срока.

Суверенно право на решаващия съдебен състав е да формира вътрешно убеждение, но това следва да стане при обективно, всестранно и пълно изясняване на всички

обстоятелства по делото, обективизирано в мотивите на съдебния акт, което в конкретния случай не е било сторено. Въззивната инстанция всякога е длъжна да даде отговор на възраженията и доводите на страните независимо дали ги счита за основателни или не и дали ги уважава или не. Този именно отговор е израз на задължението на въззивна инстанция, която е и контролна такава - да провери изцяло законосъобразността на НП. Резултатът от тази проверка не може да е формален. Той винаги трябва да бъде обективизиран по делото - в мотивите на въззивния съдебен акт, така че да стане достояние на страните, а страната, която е изтъкнала довод в хода на съдебното производство, да узнае и проследи начина на формиране на волята на съда, по силата на която аргументите са или не са уважени. Всяко отклонение от принципите на чл. 13 и чл. 14 от НПК представлява съществено процесуално нарушение.

Напълно неаргументиран е и извода на съда, че в случая се касае за „целенасочено неизпълнение на задължението.“

Няма изложени мотиви и за това, дали забавата от 05.12.2018 г. до 14.01.2019 г. е пречатствала упражняването на контролно правомощие на КПКОНПИ, след като същата е констатирана забавата едва на 01.02.2019 г., което е било дължимо за преценката на конкретната обществена опасност на извършеното.

СРС не може да се позове на това, че „наличието на факти, относими към по-широкото понятие „вредни последици“, не са изследвани по делото. Като съд по фактите и по правото, СРС е бил длъжен да събере необходимите за изясняване на делото доказателства и да не допуска допуснала процесуална пасивност в нарушение на задълженията си по чл. 13 и 107, ал.2 и ал.3 НПК, вр.чл.84 от ЗАНН. Още по-малко е допустимо от собственото си процесуално бездействие да обуславя изводи във вреда на жалбоподателя. В крайна сметка въззивната инстанция е пренебрегнала процесуалното си задължение, произтичащо от чл. 339, ал. 3 НПК, вр.чл.84 ЗАНН да изложи ясни, изчерпателни и законосъобразни мотиви по всички основни фактически и правни въпроси за разрешаване пред нея.

Следва да бъде посочено още, че в съотв. с Тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007 г. на ВКС по н. д. № 1/2007 г., ОСНК, логическото и систематично тълкуване на материалноправната норма на чл.28 ЗАНН аргументира нейната приложимост спрямо всички административни нарушения, включително и за процесното. Степента на обществена опасност на конкретно извършеното противоправно деяние е от значение обаче да се реши дали това деяние е административно нарушение или макар да е формално съставомерно, но като неразкрива или изключва висока степен на обществена опасност е малозначително. Този основен спорен въпрос е останал без аргументиран спрямо конкретиката на случая отговор, като предложената от СРС аргументация представлява просто възпроизвеждане доводите на АНО от писмената му защита.

Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси /чл.220, вр.чл.63, ал.1 ЗАНН/, поради което проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд. Следователно допуснатият порок налага касиране на решение и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на СРС.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал.2, предл.2 и чл.222, ал.2, т.1 от АПК, във вр. с чл.63, ал.1, изр.второ от ЗАНН, Административен съд София-град, XII-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение от 19.11.2019 г., постановено по н.а.х.дело №14441/2019 г. по описа на Софийски районен съд.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Софийски районен съд.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

2.

ЧЛЕНОВЕ :1.